

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoPr/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519203510
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3519203510.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho, v spore žalobcu: A. B. C., A., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zastúpeného: VEIS LEGAL, s. r. o., IČO: 53 027 591, so sídlom Farská 8, Nitra, proti žalovaným: 1/ E. F. G. H. F. I. J. J., IČO: XX XXX XXX, so sídlom F. XXX, I. J. J., zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Edit Balážiková s. r. o., IČO: 47 239 948, Jesenského 231/5, Partizánske, 2/ Obec Žabokreky nad Nitrou, IČO: 36 125 695, so sídlom Žabokreky nad Nitrou 216, zastúpený: GARANT PARTNER legal s. r. o., IČO: 36 856 380, so sídlom Einsteinova 21, Bratislava, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalovaného 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 5. januára 2023, č. k. 10Cpr/47/2019-474, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a vo výrokoch o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Odvolací súd odvolanie žalovaného 2/ proti rozsudku súdu prvej inštancie proti výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a proti výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/, o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 %.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 2/ v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (v poradí druhým) určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné. Žalobu voči žalovanému 2/ zamietol. Žalobcovi voči žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podaným návrhom došlým súdu dňa 02.12.2019 (elektronicky podané dňa 29.11.2019 o 14:37 hod.) domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a ďalej aby určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 1/ zo dňa 27.8.2019 označeným ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce", je neplatné.

Návrh odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 24.8.2010 pracovnú zmluvu, na základe ktorej bol medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom uzatvorený pracovný pomer na dobu určitú do 30.6.2011, s dohodnutým druhom práce učiteľ 2. stupňa ZŠ, s aprobáciou prírodopis - chémia a činnosťou bližšie konkretizovanou v pracovnej náplni. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 29.11.2010 dohodu o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 29.11.2010, na základe ktorej sa s účinnosťou odo dňa 1.12.2010 pracovná zmluva uzatvára na dobu neurčitú. Dňa 31.12.2010 bol žalobca na základe menovacieho dekrétu Zriaďovateľa zo dňa 31.12.2010 vymenovaný do funkcie riaditeľa školy - žalovaného, a to od 1.1.2011. Dňa 1.1.2011 uzatvoril žalobca a žalovaný dohodu o zmene pracovnej zmluvy, na základe ktorej došlo k zmene dohodnutého druhu práce žalobcu na "riaditeľ ZŠ a MŠ Žabokrekky nad Nitrou - druh práce sa zjednáva na dobu určitú počas funkčného obdobia 5 rokov od 1.1.2011 do 31.12.2016." Dňa 31.12.2015 bol žalobca na základe menovacieho dekrétu Zriaďovateľa vymenovaný do funkcie riaditeľa školy - žalovaného, a to na funkčné obdobie do 31.12.2020. Dňa 1.1.2016 uzatvoril žalobca a žalovaný dohodu o zmene pracovnej zmluvy, na základe ktorej došlo k zmene dohodnutého druhu práce žalobcu na "riaditeľ ZŠ s MŠ Žabokrekky nad Nitrou - druh práce sa dojednáva na dobu určitú počas funkčného obdobia 5 rokov od 1.1.2016 do 31.12.2020". Žalobcovi bol dňa 4.6.2019 doručený list žalovaného 2/ - zriaďovateľa zo dňa 21.5.2019 označený ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení" podpísaný starostom zriaďovateľa K. K. (ďalej len "1. výpoveď"). V predmetnej 1. výpovedi podpísanej starostom zriaďovateľa doručenej žalobcovi však nikde nie je identifikovaný žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu. Zo záhlavia, z textu 1. výpovede a ani z podpisového riadka 1. výpovede taktiež nevyplýva, že by zriaďovateľ pri uskutočňovaní tohto úkonu konal v mene a na účet žalovaného tak, ako to predpokladá ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. Z týchto dôvodov preto možno považovať tento právny úkon zriaďovateľa za neplatný s poukazom na § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov. Túto 1. výpoveď v neposlednom rade neskôr označil za neplatnú aj samotný žalovaný (viď. ods. 13. tejto žaloby). V nadväznosti na 1. výpoveď bol dňa 7.6.2019 žalobcovi doručený list zriaďovateľa označený ako "Odvolanie z funkcie riaditeľa Základnej školy s materskou školou v zmysle § 3 ods. 8 písm. a) zákona č. 596/2003 Z. z. zákon o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov" (ďalej len "Odvolanie z funkcie riaditeľa"). Zriaďovateľ argumentoval tým, že dňa 9.5.2019 mu mal byť doručený návrh Rady školy na odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa školy "odôvodnený petíciou a sťažnosťami zamestnancov a porušovaním pracovnej disciplíny". Žalobca považuje vyššie uvedené účelové odvolanie z funkcie riaditeľa školy za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov, nakoľko tento úkon svojím obsahom a účelom obchádza zákon, a taktiež je v rozpore s dobrými mravmi. Neplatnosť Odvolania z funkcie riaditeľa bude predmetom samostatnej civilnej žaloby, kde pasívne legitimovanou sporovou stranou bude zriaďovateľ. Žalobca v nadväznosti na 1. výpoveď a odvolanie z funkcie riaditeľa školy z opatrnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal žalovanému (a v kópii aj zriaďovateľovi) dňa 1.8.2019 oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Právny zástupca žalobcu v predmetnom liste ozrejmil dôvody neplatnosti 1. výpovede, neplatnosti odvolania z funkcie riaditeľa školy, a zároveň vyzval žalovaného, aby mu predložil návrh Rady školy na odvolanie žalobcu z funkcie riaditeľa školy. Právnomu zástupcovi žalobcu bola dňa 14.8.2019 doručená odpoveď zriaďovateľa, podpísaná starostom zriaďovateľa K. K., v ktorej starosta zriaďovateľa uvádza, že v plnom rozsahu trvá na 1. výpovedi a trvá na odvolaní žalobcu z funkcie riaditeľa školy. V ten istý deň (t. j. 14.8.2019) bola právnomu zástupcovi žalobcu doručená aj odpoveď žalobcu, podpísaná H. L. H., poverenou vedením školy, ktorá uviedla, že sa "stotožňuje" s 1. výpoveďou, ako aj s odvolaním žalobcu z funkcie riaditeľa školy. Dňa 2.9.2019 bol právnomu zástupcovi žalobcu doručený list žalovaného zo dňa 23.8.2019, označený ako "Oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní - stanovisko zamestnávateľa", podpísaný novou riaditeľkou žalovaného A. M. N. (ďalej len "nová riaditeľka žalovaného"). Z predmetného stanoviska žalovaného vyplýva, že A. M. N. je riaditeľkou žalovaného odo dňa 19.8.2019. A. M. N. v predmetnom stanovisku ďalej uvádza, cit.: "Výpoveď, ktorá bola Vášmu klientovi doručená zo strany obce dňa 4.6.2019, je zo strany zamestnávateľa vnímaná ako nedorozumenie, resp. pochybenie obce. Vzhľadom na tieto skutočnosti, že: táto výpoveď je v rozpore s platnou legislatívou a je tak neplatná, Váš klient bol od 02.05.2019 do 09.07.2019 dočasne práce neschopný, od 10.07.2019 čerpal až do 16.08.2019 riadnu dovolenku, a od 19.08. nastúpil do práce a bola mu pridelená práca ako riadnemu zamestnancovi školy na pozícii učiteľ, považujeme zo strany zamestnávateľa túto vec za vybavenú v súlade s právnymi predpisy bez akéhokoľvek poškodenia Vášho klienta." A. M. N. vo svojom stanovisku ďalej uvádza, cit.: "Vášmu klientovi sa zároveň týmto ospravedlňujeme za stanovisko zamestnávateľa, ktoré Vám bolo odoslané

listom OS56/2019/54-003 zo dňa 12.08.2019 a podpísané H. L. H., ktorá bola v danom čase poverená vedením školy až do doby úspešného výberového konania. Od tohto stanoviska týmto odstupujeme a nahrádzame ho stanoviskom, ktoré Vám prostredníctvom tohto listu predkladáme." Dňa 27.8.2019 (dva pracovné dni po odoslaní vyššie uvedeného ospravedlňujúceho stanoviska žalovaného) doručila A. M. N. žalobcovi na pracovisku list označený ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce" (ďalej len "2. výpoveď"). Žalovaný v 2. výpovedi poukazuje na nadbytočnosť žalobcu s neurčitým a vágnym odôvodnením, cit.: "V dôsledku organizačnej zmeny, o ktorej rozhodol zamestnávateľ v súlade s Organizačným poriadkom zo dňa 26.08.2019, s cieľom racionalizovať existujúcu štruktúru organizačných útvarov a efektívnosť práce zamestnancov školy s jej účinnosťou od 1.9.2019, ste sa stali pre našu organizáciu nadbytočným. Keďže zamestnávateľ nemá inú vhodnú prácu zodpovedajúcu Vašej kvalifikácii a vzdelaniu, nemá možnosť Vás zamestnávať." Spolu s 2. výpoveďou doručila A. M. N. na pracovisku žalobcovi aj list označený ako "Poverenie", v ktorom mu okrem iného uložila povinnosť splniť šesť úloh v absolútne krátkom a nereálnom čase (do 31.08.2019), a to pod explicitne formulovanou hrozbou. Tento pokyn je aj v kontexte neplatnej 2. výpovede (ako aj predchádzajúcej 1. neplatnej výpovede) zjavne šikanóznym, a možno ho vnímať ako neoprávnený nátlak na žalobcu. V nadväznosti na 2. výpoveď žalovaného zaslal právny zástupca žalobcu žalovanému list zo dňa 11.10.2019. V predmetnom liste žalovanému oznamuje, že žalobca považuje 2. výpoveď žalovaného za neplatnú, trvá na ďalšom zamestnávaní a zároveň požaduje predloženie písomného rozhodnutia žalovaného o organizačnej zmene zo dňa 26.08.2019. 1. výpoveď realizovanú žalovaným 2/ je nutné považovať za neplatnú najmä z dôvodu, že tento právny úkon nebol uskutočnený žalovaným ako zamestnávateľom, ale žalovaným 2/ - zriaďovateľom, ktorý však nie je subjektom pracovnoprávneho vzťahu založeného pracovnou zmluvou zo dňa 24.8.2010. Žalovaný 2/ - zriaďovateľ je síce v zmysle § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme oprávnený uskutočňovať právne úkony za zamestnávateľa, no z hľadiska obsahu právneho úkonu však v 1. výpovedi absentuje akákoľvek identifikácia a označenie žalovaného ako zamestnávateľa. Z hľadiska formy a obsahu 1. výpovede nemožno pri použití akéhokoľvek výkladu usúdiť, že zriaďovateľ uskutočňoval tento úkon za/v mene žalovaného podľa ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. Práve naopak. Predmetná 1. výpoveď je naformulovaná pod hlavičkou žalovaného 2/, bez označenia žalovaného ako zamestnávateľa, a je podpísaná starostom žalovaného 2/- zriaďovateľa bez akéhokoľvek uvedenia, že žalovaný 2/ tento úkon uskutočňuje za zamestnávateľa (žalovaného) podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. 1. výpoveď by mohla byť považovaná za platnú len v prípade, ak by z nej jednoznačne vyplývalo, že starosta žalovaného 2/ koná za žalovaného (ako je tomu napríklad v prípade dohody o zmene pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 1.1.2016 medzi žalobcom a žalovaným, kde je explicitne uvedené, že žalovaný je pri tomto úkone zastúpený starostom obce). Z hľadiska žalobcom tvrdenej neplatnosti 1. výpovede je nevyhnutné prihliadať aj na neskoršie písomné stanovisko žalovaného zo dňa 23.08.2018 (viď ods. 13. tejto žaloby), ktorý jednoznačne potvrdil, že 1. výpoveď zo strany žalovaného 2/ je "nedorozumenie, resp. pochybenie obce" a zároveň, cit.: "táto výpoveď je v rozpore s platnou legislatívou a je tak neplatná". Napriek tomu, že samotný žalovaný považuje 1. výpoveď žalovaného 2/ za neplatnú, žalobca z opatrnosti v rámci zachovania právnej istoty navrhuje, aby konajúci súd vo vzťahu k žalovanému 2/ na základe tejto žaloby určil, že 1. výpoveď je neplatná. Vyššie uvádzané dôvody bez ďalšieho spôsobujú neplatnosť 1. výpovede, preto žalobca nepovažuje za hospodárne a efektívne napádať aj nepravdivé, účelové, šikanózne a tendenčné dôvody obsiahnuté v 1. výpovedi. Zároveň je potrebné podotknúť, že v prípade, ak by samotný žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu považoval 1. výpoveď za platnú, zrejme by sa neuchýlil k realizácii 2. výpovede. 2. výpoveď je neplatná z viacerých dôvodov. Žalovaný predovšetkým zjavne odignoroval zákonnú povinnosť zamestnávateľa ponúknuť zamestnancovi inú vhodnú prácu v zmysle § 63 ods. 2 ZP, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP. Z textu výpovede je zrejmé, že žalovaný pred uplatnením 2. výpovede neponúkol žalobcovi prácu na v tom čase voľných pracovných pozíciách. V zmysle ustálenej judikatúry je zamestnávateľ pri výpovedi z organizačných dôvodov povinný ponúknuť nadbytočnému zamestnancovi na výber všetky voľné pracovné pozície, a nielen prácu zodpovedajúcu jeho kvalifikácii. Aj z dikcie samotnej 2. výpovede je zrejmé, že žalovaný sa ponúknutím iných pracovných pozícií pre žalobcu ani len nezaoberal, hoci voľným pracovným miestom, napríklad uvoľneným pracovným miestom asistenta učiteľa, práve od 1.9.2019 disponoval. Z vyššie uvedeného hľadiska teda nie je možné racionálne uvažovať o opodstatnenosti výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b) ZP. Práve naopak. Je zjavné, že v tomto prípade sa jedná len o na rýchlo vykonštruovaný - predstieraný výpovedný dôvod žalovaného, ktorého cieľom nie je reálna optimalizácia personálnej štruktúry žalovaného, ale zbavenie sa jedného konkrétneho zamestnanca - žalobcu. Nielen

zjavne účelové konanie žalovaného pri 2. výpovedi danej žalobcovi, ale aj preukázaný následný nátlak pri zadávaní pracovných úloh a verejné znevažujúce správanie sa žalovaného voči žalobcovi v podobe bezdôvodného policajného zásahu, hrubo zasiahli do práv žalobcu. Takéto konanie žalovaného však nemôže požívať právnu ochranu, nakoľko predstavuje účelové zneužitie práva v neprospech žalobcu ako zamestnanca. 2. výpoveď žalovaného je preto bezpochyby neplatná, nakoľko predstavuje výkon práva v rozpore so všeobecným zákazom zneužitia práva v neprospech zamestnanca podľa čl. 2 ZP a podľa § 13 ods. 3 ZP. V neposlednom rade je 2. výpoveď neplatná z hľadiska absolútnej neurčitosti skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu uvádzaného v 2. výpovedi. Žalovaný 1/ a 2/ žiadali žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 10Cpr/47/2019 - 380 zo dňa 15.06.2021 (v poradí prvým) určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany starostu žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné. Určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 1/ zo dňa 27.8.2019 označeným ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce", je neplatné. Žalobcovi voči žalovanému 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Na odvolanie žalovaných Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 5CoPr/4/2021- 443 zo dňa 09.08.2022 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 1/ zo dňa 27.8.2019 označeným ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce", je neplatné a vo výroku o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ potvrdil. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 %. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany starostu žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/ zrušil a vec vrátil v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podaným návrhom došlým súdu prvej inštancie dňa 02.12.2019 domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ (nie ako nesprávne uviedol súd prvej inštancie vo výroku rozsudku, že zo strany starostu žalovaného 2/) zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a ďalej aby určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 1/ zo dňa 27.8.2019 označeným ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce", je neplatné. V žalobe označil ako žalovaného 1/ : E. F. G. H. F. I. J. J., IČO: XX XXX XXX, so sídlom F. XXX, I. J. J., a žalovaného 2/ : D. I. J. J., IČO: XX XXX XXX, so sídlom I. J. J. XXX. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní rozhodol tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany starostu žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 1/ zo dňa 27.8.2019 označeným ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce", je neplatné. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti v ktorej rozhodol, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany starostu žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné, z dôvodu, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že pri výpovedi z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny nebol dodržaný § 63 ods. 6 Zákonníka práce (žalovaní pritom namietajú, že k tejto skutočnosti nebolo vykonané dokazovanie), teda žalovaný 2/ neumožnil vyjadriť sa žalobcovi k zámeru ukončiť s ním pracovný pomer a z uvedeného dôvodu bez ďalšieho žalobe v tejto časti vyhovel, po preskúmaní odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie v tejto časti je nesprávne. Ak teda súd prvej inštancie v prejednávanej veci v tejto časti uzatvoril, že s prihliadnutím na tú skutočnosť, že povinnosťou žalovaného bolo, aby pred podaním výpovede oboznámil zamestnanca s dôvodom výpovede a umožnil sa vyjadriť k nemu v zmysle § 63 ods. 6 Zákonníka práce a s prihliadnutím na nedodržanie tejto povinnosti je potrebné považovať danú výpoveď zo strany zamestnávateľa voči zamestnancovi za neplatnú, tak s týmto konštatovaním sa odvolací súd nestotožňuje. Vo vzťahu k ust. § 63 ods. 6 Zákonníka práce faktom je, že pri výpovedi pre porušenie pracovnej disciplíny je zamestnávateľ povinný vopred oboznámiť zamestnanca s výpovedným dôvodom a umožniť mu, aby sa k nemu vyjadril. Nesplnenie tejto povinnosti však nespôsobuje neplatnosť výpovede. V tomto kontexte

potom neobstojí konštatovanie zo strany súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, preto tento dôvod neplatnosti výpovede neobstojí. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal a nevysporiadal so zásadnou námietkou žalovaného 2/, a to, že nie je v danej veci pasívne vecne legitimovaný, pričom v odôvodnení len uviedol (nie však k námietke či je alebo nie je žalovaný v danom spore pasívne vecne legitimovaný), že čo sa týka formálnych nedostatkov označenia žalovaného 2/ pri doručovaní písomností žalobcu, súd sa touto námietkou nestotožnil, nakoľko je zrejmé, že vo veci konal starosta, na hlavičkovom papieri zriaďovateľa školy, teda jeho postup bol správny s poukazom na § 4 prvá veta zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, v zmysle ktorého právne úkony za zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, robí orgán, ktorý ho vymenoval alebo zvolil, pričom odvolací súd rovnako v tejto časti považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za predčasné, nepreskúmateľné, teda v tomto štádiu nesprávne. V prípade žaloby riaditeľa školy o neplatnosť skončenia jeho pracovného pomeru, odvolací súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.09.2020, sp. zn. 8Cdo 140/2019. Na základe vyššie uvedeného, odvolaciemu súdu neostávalo iné, než rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti ako v i v časti o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému 2/ zrušiť podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a v súlade s ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude opätovne v tejto časti rozhodnúť, pričom v prvom rade sa vysporiada, či skončenie pracovného pomeru listom zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce" dal žalobcovi oprávnený subjekt, teda, či výpoveď bola daná starostom v mene zriaďovateľa alebo v mene zamestnávateľa - školy, a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.09.2020, sp. zn. 8Cdo 140/2019, či boli/ neboli splnené podmienky skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, pričom dôsledne sa vysporiada s námietkami strán sporu s tým, že v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie, v časti, v ktorej rozhodol, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 1/ zo dňa 27.8.2019 označeným ako "Skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce", je neplatné, mal aj odvolací súd na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie za preukázané, a medzi stranami sporu nebolo ani sporné, že pred dorúčením tejto výpovede mali u žalovaného voľné pracovné miesto v kuchyni žalovaného 1/, pričom táto práca nebola ponúknutá žalobcovi (túto skutočnosť žalovaný 1/ nenamietal ani pred súdom prvej inštancie a ani v podanom odvolaní), teda žalovaný 1/ si nespĺnil svoju povinnosť v zmysle § 63 ods. ods. 2 písm. b) Zákonníka práce, čo má za následok neplatnosť tejto výpovede, a preto v tejto časti súd prvej inštancie správne žalobe vyhovel, a preto odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na deň 25.10.2022 a následne na deň 13.12.2022, kde bolo potrebné ustáliť okruh účastníkov v spore. Žalobca na nariadenom pojednávaní zo dňa 13.12.2022 jasne uviedol, že žaloba smeruje v prvom rade proti škole ako zamestnávateľovi. To, že v petite 1/ je uvedený žalovaný 2/, neznamená, že vo vzťahu k tomuto petitu žaloba smeruje len voči tomuto subjektu. V tomto prípade ide o definíciu autora a nie označenie strany v spore, ktorá má vystupovať v konaní. Akceptujúc zásadu, že žalobca je pánom sporu, a teda on určuje a zodpovedá za to, kto má vystupovať na strane žalovaných, súd aj po rozhodnutí odvolacieho súdu konal so žalovaným 1/ ako so stranou v spore. To, že odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/, ešte neznamená, že sa spor pre neho definitívne skončil, zvlášť za situácie, keď oba žalobné návrhy mohli byť žalované osobitne a sú na sebe prakticky závislé iba v tom smere, že ak by sa rozhodlo, že pri prvej výpovede zamestnávateľ postupoval v súlade so zákonom, tak by odpadla sporná otázka o platnosti druhej výpovede, nakoľko pracovný pomer by skončil skôr. Skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k druhej neskoršej výpovede, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol, že je neplatná, je zrejmé, že okruh účastníkov sa nemohol zmeniť tým smerom, že žalovaný 1/ ako zamestnávateľ žalobcu nebude stranou v spore, ak sa má naďalej riešiť individuálny pracovný spor v otázke prvej skoršej výpovede a žalobca v žalobe od samého začiatku označil ako žalovaného svojho zamestnávateľa. Do úvahy súd vzal § 17 ods. 3 Zákonníka práce, nakoľko žalobca ako zamestnanec a slabšia strana v spore sa dostal do právnej neistoty konaním žalovaného 1/ a 2/. Z dokazovania vyplynulo, že prvú výpoveď podpísal starosta

žalovaného 2/, druhú riaditeľka žalovaného 1/. Žalobca na obidve výpovede reagoval listami a oznámil žalovaným 1/ a 2/, že trvá na ďalšom zamestnaní. Obe inštitúcie oznámili, že na svojich výpovediach trvajú. Až neskôr žalovaný 1/ oznámil žalobcovi, že výpoveď žalovaného 2/ má považovať za omyl a od 19.08.2019 mu prideloval prácu. Toto všetko logicky spôsobilo, že žalobca zostal v právnej neistote a v žalobe označil za žalovaného jednak školu, ako aj obec, pričom právnú neistotu sám nevyvolal.

5. Súd sa oboznámil s podaniami strán sporu spolu s prílohami, výsluchom strán a svedkov na nariadenom pojednávaní, pričom zistil nasledovný skutkový stav veci: Dňa 24.08.2010 bola uzatvorená pracovná zmluva medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom na pozíciu pedagogického zamestnanca - učiteľa na II. stupni základnej školy. Dňa 31.12.2015 starosta žalovaného 2/ vymenoval žalobcu s účinnosťou od 01.01.2016 do 31.12.2020 do funkcie riaditeľa žalovaného 1/. Dňa 01.01.2011 žalovaný 2/ ako zamestnávateľ uzatvoril so žalobcom ako zamestnancom dohodu o zmene pracovnej zmluvy tak, že sa zmenil druh práce na riaditeľ žalovaného 1/ na určitý čas od 01.01.2016 do 31.12.2020. Dňa 25.03.2019 starosta žalovaného 2/ na hlavičkovom papieri žalovaného 2/ a s pečiatkou D. O. I. J. J. doručil žalobcovi upozornenie na menej závažné porušenie pracovnej disciplíny tým spôsobom, že žalobca dňa 15.03.2019 predložil k schváleniu cestovný príkaz č. 8 vzťahujúci sa k mesiacu február 2019 so spätným dátumom 01.02.2019. Žiadna z pracovných ciest v mesiaci február 2019 nebola uskutočnená na základe vyslania žalovaného 2/. Upozornil žalobcu, že vyššie uvedeným svojvoľným viacnásobným opustením pracoviska porušil základné povinnosti zamestnanca vyplývajúce z ustanovení § 81 písm. b) ZP a § 47 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 18.04.2019 cca o 13:50 hod. sa žalobca nenachádzal na pracovisku a zápisy žalobcu v dochádzke nezodpovedali skutočnosti (po príchode starostom o cca 13:30 hod. bol žalobca z dochádzkovej knihy odpísaný o 15:30 hod.), ktoré žalobca dodatočne po kontrole starostom upravil tak, aby sa zhodovali so skutočnosťou. Z elektronickej dochádzky žalobcu z rozhodného obdobia súd zistil, že aj v tejto dochádzke sa vykonali opravy (bol opravený čas príchodu a dôvody opustenia pracoviska od 13:25 do 13:55 hod.) s tým, že žalobca uviedol nasledovné: "Áno, túto zmenu som vykonal, neviem sa už vyjadriť, či systém nefungoval alebo som sa ráno zabudol zaevidovať. Predpokladám, že (príchod) 15:39 hod. je tam uvedený preto, lebo som v tom čase odchádzal a keďže som sa ráno nezaevidoval, tak mi to vykázalo ako prichodzí čas." Žalobca vo svojom liste zo dňa 18.04.2019, adresovaný na obecný úrad žalovaného 2/, uviedol, že na pracovisko sa dostavil o 13:55 hod., s tým, že na obednú prestávku odišiel o 13:25 hod. Písomný záznam z evidencie pracovného času na chodbe školy, je bez náležitej výpovednej hodnoty, pretože majú novozavedenú elektronickeú evidenciu pracovného času. Dňa 04.06.2019 starosta žalovaného 2/ na hlavičkovom papieri žalovaného 2/ doručil žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce z dôvodu, že dňa 18.04.2019 o 13:50 hod. sa žalobca nenachádzal na pracovisku a zápisy žalobcu v dochádzke nezodpovedali skutočnosti. Poukázal, že listom zo dňa 22.03.2019 bol žalobca už upozornený na porušovanie pracovnej disciplíny a na možnosť ukončenia pracovného pomeru zo strany zriaďovateľa. Na základe tejto výpovede mal pracovný pomer skončiť dňa 30.09.2019. Počas súdneho konania žalovaný 1/ predložil cestovné príkazy starostu žalovaného 2/ a ich vyúčtovania, z ktorých vyplynulo, že ak žalobca vykonal služobnú cestu, na cestovnom príkaze bol udelený súhlas starostu vopred, teda pri jeho podpise bol uvedený dátum, ktorý bol skorší ako samotná pracovná cesta. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca nemal súhlas starostu na vykonanie služobnej cesty za mesiac február 2019. Z výsluchu N. F. súd zistil, že u žalovaného nepôsobili odbory, zamestnanecká rada a od 02.05.2019 do 07.01.2020 ani zamestnanecký dôverník. Z potvrdenia sociálnej poisťovne S220039 vyplýva, že žalobca od 02.05.2019 do 10.07.2019 bol dočasne práceneschopný. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žalovaný 2/ nevyzval žalobcu, aby sa vyjadril k dôvodom výpovede žalovaného 2/, nakoľko žiadna zo strán o tom nepreukázala žiaden doklad a je logické, že sa to ani nemohlo stať na pracovisku, nakoľko žalobca bol od 02.05.2019 do 10.07.2019 dočasne práceneschopný.

6. Na podklade vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobný návrh je dôvodný len vo vzťahu k žalovanému 1/. Žalobca ako zamestnanec sa podanou žalobou voči žalovaným 1/ a 2/ vystupujúcim za zamestnávateľa domáha, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce je neplatné najmä z dôvodu, že výpoveď z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny trpela formálnymi vadami v označení zamestnávateľa, odmieta, že by žalobca porušil pracovnú disciplínu. Riadiac sa názorom odvolacieho súdu a rešpektujúc súdnu prax vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn.: 8Cdo/140/2019, je možné uzavrieť, že na

strane žalovaného 2/ absentuje vecná pasívna legitímácia, nakoľko žalovaný 2/ nie je zamestnávateľom žalobcu, a teda v individuálnom pracovnom spore nie je možné úspešne sa domáhať voči inému subjektu ako zamestnávateľovi platnosti alebo neplatnosti úkonov spojených s ukončením pracovného pomeru žalobcu ako zamestnanca žalovaného 1/. Z týchto dôvodov súd žalobu voči žalovanému 2/ ako bezdôvodnú zamietol.

7. Pri skúmaní výpovede zo dňa 21.05.2019 je možné konštatovať pochybenia starostu žalovaného 2/, ktorý výpoveď podpísal v mene zriaďovateľa. To jednak vyplýva z toho, že výpoveď je spísaná na hlavičkovom papieri obce, v texte sa uvádza, že "zriaďovateľ nie je ochotný trpieť Vaše opakované porušovanie pracovnej disciplíny" a výpoveď je podpísaná starostom obce s pečiatkou obce. Ak starosta mienil udeliť žalobcovi výpoveď, mal tak urobiť v mene žalovaného 1/ a nie v mene žalovaného 2/, teda výpoveď trpí formálnymi vadami, čo má za následok neplatnosť tohto úkonu a súd v tejto časti žalobného návrhu vyhovel.

8. Vykonaným dokazovaním ďalej súd zistil, že pri výpovedi z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny nebol dodržaný § 63 ods. 6 Zákonníka práce, teda žalovaný 1/, resp. starosta v mene žalovaného 1/, neumožnil vyjadriť sa žalobcovi k zámeru ukončiť s ním pracovný pomer. V zmysle § 63 ods. 6 Zákonníka práce je pre platné podanie výpovede z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny nevyhnutné, aby zamestnávateľ ešte pred podaním výpovede oboznámil zamestnanca s dôvodom výpovede a umožnil mu vyjadriť sa k nemu. Na splnenie tejto povinnosti Zákonník práce neurčuje žiadne lehoty ani nestanovuje časové minimálne ani maximálne doby, v ktorých právo zamestnanca vyjadriť sa k dôvodom výpovede trvá. Zamestnávateľ by mal vo svojom oznámení dôvodu výpovede upozorniť zamestnanca na možnosť vyjadriť sa k dôvodom výpovede v lehote, ktorá bude primeraná s ohľadom na všetky okolnosti pracovného pomeru daného zamestnanca. Nevyužitie práva zamestnanca vyjadriť sa k dôvodom výpovede spočívajúcim v porušení jeho pracovnej disciplíny, nemá vplyv na platnosť výpovede. V konaní strany sporu nijakým spôsobom nepreukázali, že bola táto zákonná povinnosť splnená. Ak aj žalobca napísal list zo dňa 18.04.2019, v ktorom sa vyjadril k svojej prítomnosti na pracovisku, toto nemožno považovať za jeho stanovisko z pohľadu splnenia povinnosti žalovaného podľa § 63 ods. 6 Zákonníka práce. Nepriamo možno usudzovať, že túto povinnosť si žalovaný 1/ nemohol splniť ani na pracovisku, nakoľko mesiac pred doručením výpovede bol žalobca dočasne práceneschopný, a teda ani objektívne tento zámer so žalobcom prerokovať nemohol. Z tohto dôvodu sa súd už ani podrobne nevyjadruje k ostatným námietkam žalobcu, i keď záverom dodáva, že ak by žalovaný 1/ postupoval formálne správne a splnil by si zákonnú povinnosť podľa § 63 ods. 6 Zákonníka práce, jeho ostatný postup súd vyhodnotil ako správny a zákonný. Žalobca porušil pracovnú disciplínu v oboch prípadoch, a to s poukazom na Pracovný poriadok žalovaného 1/ a základné zákonné povinnosti zamestnanca v pracovnom pomere, teda žalobca išiel na pracovnú cestu vo februári 2019 bez súhlasu starostu žalovaného 2/ a dňa 28.04.2019 nebol riadne na pracovisku, s evidenciou dochádzky účelovo manipuloval a uvádzal na vysvetlenie nepresvedčivé argumenty, berúc do úvahy aj výsluch svedka N. C., ktorá uviedla, že sa stávalo aj v minulosti, že riaditeľ si odpisoval čas neskôr, ako reálne odišiel z práce.

9. K procesným námietkam žalovaných, súd uviedol, že z tohto konania je zrejmé, čoho sa žalobca domáha, že napadol výpovede z pracovného pomeru zo strany svojho zamestnávateľa, teda o týchto nárokoch konal, vykonal dokazovanie a rozhodol. Prílišný formalistický postup súdu by viedol k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, pokiaľ to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu. Ak by súd vyhovel namietaným formálnym nedostatkom podanej žaloby, jeho výsledkom by bolo popretie práva žalobcu na súdnu ochranu, čo nemožno považovať za správne a prijateľné. Súd nie je povinný vychádzať len zo znenia žalobného návrhu, t. j. petitu, ale návrh žalobcu vníma ako celok, teda skúma vôľu žalobcu a účel podania žaloby. V tomto smere súd mal za jednoznačné, čoho sa žalobca domáha a voči komu smeruje. Vytknúť by sa dalo žalobcovi azda len to, že žalobca v samotnom petite netrval na výroku, že pracovný pomer naďalej trvá, a preto sa súd ani nezaoberal úvahou, či je spravodlivé od žalovaného 1/ žiadať, aby žalobcu naďalej zamestnával. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že žaloba bola podaná včas, v lehote podľa § 77 Zákonníka práce, nakoľko pracovný pomer žalobcu mal skončiť dňa 30.09.2019 a žaloba bola na súd elektronicky podaná dňa 29.11.2019 o 14:37 hod.

10. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Vo vzťahu k žalovanému 2/ súd postupoval podľa § 257 CSP, keď žalovanému 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, keď žalobcu vystavil do právnej neistoty svojím konaním tak, že postupoval v rozpore so zákonom, spôsobil neplatnosť právnych úkonov, čo nemôže byť žalobcovi ako zamestnancovi na ujmu (analogicky je možné aplikovať § 17 ods. 3 Zákonníka práce, resp. § 42 Občianskeho zákonníka). Do úvahy súd vzal aj postoj žalovaného 1/, ktorý oznámil žalobcovi, že úkony žalovaného 2/ považuje za neplatné, pričom žalovaný 2/ zotrval na svojich podaniach a žalobcovi nezostalo nič iné, len sa svojich práv domáhať na súde.

11. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalovaní 1/ a 2/.

12. Žalovaný 1/ podal odvolanie proti výrokom I. a III., v ktorom uviedol, že hoci sa už ako žalovaný 1/ nepovažuje za stranu sporu, odvolanie podáva z dôvodu, že súd prvej inštancie s ním naďalej konal, bez ohľadu na rozhodnutie odvolacieho súdu vyslovené rozhodnutím zo dňa 9. augusta 2022 č. k. 5CoPr/4/2021-443. V prvom rade poukazuje na to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je zmätočné a nezrozumiteľné. Súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, svojím novým rozhodnutím opätovne dostáva strany sporu do pokračujúcej právnej neistoty a vyvoláva ďalšie náklady s konaním spojené, konal vo veci so stranou, ktorá už sporovou stranou nie je - žalovaný 1/, v tomto konaní priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/, ktorý už sporovou stranou nie je, neodôvodnil opakovanú povinnosť predvolania žalovaného 1/ na pojednávanie, a následne ho dokonca zaviazal k náhrade trov ďalšieho konania, ako neúspešného v spore, v ktorom už nevystupoval po rozhodnutí odvolacieho súdu ako sporová strana. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie odkazuje na opakované dôvody vyslovenia neplatnosti ukončenia pracovného pomeru úkonom žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, hoci bol preukázaný opak. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je zároveň aj prekvapivé, v rozpore so zásadou právnej istoty, ktorá je neoddeliteľne spätá s požiadavkou predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ako aj procesu im predchádzajúceho. Proces prijímania súdneho rozhodnutia vo vzťahu k princípu právnej istoty znamená, že v každom štádiu procesu musí byť stranám sporu zrejماً práva úvaha súdu. Proces tvorby súdneho rozhodnutia musí dať stranám sporu rozumný priestor na polemickú reakciu na právne argumenty protistrany, ako aj na právne úvahy súdu, pričom výsledkom má byť súdne rozhodnutie, ktoré sporové strany neprekvapí a je logickým vyústením priebehu konania. Súd prvej inštancie však rozhodol v rozpore s priebehom konania a vykonaným dokazovaním, v dôsledku čoho bol napadnutý rozsudok v rozpore so zásadou predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, čím súd prvej inštancie založil, okrem iného, aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. S poukazom na uvedené navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Žalovaný 2/ podal odvolanie proti výroku, ktorým súd určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení“, je neplatné a proti výroku o nepriznaní náhrad trov konania žalovanému 2/. V podanom odvolaní uviedol, že súdne konanie vo veci žaloby žalobcu bolo voči žalovanému 1/ právoplatne ukončené rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5CoPr/4/2021-443 zo dňa 9.8.2022. Krajský súd v Trenčíne vo vzťahu k žalovanému 1/ rozhodol. Z uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne je nepochybne zrejmé, že jeho rozhodnutím bolo súdne konanie vo veci samej medzi žalobcom a žalovaným 1/ v celom rozsahu ukončené. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa úspechu vo veci. Priznanie náhrady trov konania odvolacím súdom žalobcovi voči žalovanému 1/ je nepochybne dôkaz o právoplatnosti skončenia sporu vo veci samej medzi žalobcom a žalovaným 1/. Táto skutočnosť jasne vyplýva i z následného výroku Krajského súdu v Trenčíne, kde odvolací súd zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie iba v časti „vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/“. Následne mal súd prvej inštancie v konaní pokračovať iba vo vzťahu so žalovaným 2/ ohľadom určenia, či skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení“, je neplatné. Rozsudok súdu čo do jeho výrokov je zjavne zmätočný. Do konania súd prvej inštancie opätovne zmätočne ako účastníka konania predvolal žalovaného 1/, konal s ním, pričom voči nemu svojvoľne a v rozpore s výrokovou časťou rozsudku

Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoPr/4/2021-443 zo dňa 9.8.2022 určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení“, je neplatné. Absurditu konania súdu dokresľuje výrok, ktorým súd opäť rozhodol o náhrade trov konania voči žalovanému 1/, hoci tu už existuje právoplatné rozhodnutie o náhrade trov konania odvolacím súdom. Zákonný sudca súdu prvej inštancie zrejme opomenul existenciu zásady res iudicata. Ak mal byť účastníkom konania po rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5CoPr/4/2021-443 zo dňa 9.8.2022 už iba žalovaný 2/, potom nemá súd inú možnosť, ako buď žalobe vyhovieť alebo žalobu zamietnuť. Nie je možné, aby v tejto časti konania bolo žalobe vyhovené a zároveň bola žaloba zamietnutá. Je to zjavná zmätočnosť rozsudku. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný 2/ nie je účastníkom pracovnoprávneho vzťahu, nie je v tomto súdnom spore pasívne vecne legitimovaný a nie je iná možnosť, iba žalobu žalobcu voči žalovanému 2/ zamietnuť. Teda, výrok rozsudku o zamietnutí žaloby voči žalovanému 2/ je správny, avšak výrok rozsudku o neplatnosti skončenia pracovného pomeru je nevyhnutné zrušiť pre jeho nadbytočnosť a z toho vyplývajúcu zmätočnosť rozsudku. Ak má byť účastníkom konania iba žalobca a žalovaný 2/, potom je právo žalovaného 2/, aby sa výroky rozsudku týkali iba vzťahu žalobcu a žalovaného 2/ a nie iných osôb, ktoré už nie sú účastníkmi konania. Súd v rozsudku nepriznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania. Súd odôvodňuje svoje rozhodnutie existenciou osobitého dôvodu. Taký dôvod však neexistuje. Žalobca vyvolal spor voči osobe, ktorá zjavne nie je zamestnávateľom žalobcu, a preto žalobcovi muselo byť jasné, že v spore nemôže byť úspešný. Ak sa žalobca cítil byť v právnej neistote, potom mal ohľadom skončenia pracovného pomeru listom zo dňa 21.5.2019 žalovať žalovaného 1/ ako svojho zamestnávateľa. To však neučinil. Žalobca musí niesť svoju zodpovednosť za svoju žalobu, za výsledok sporu a v prípade neúspechu v spore má žalovaný 2/ nárok na priznanie nároku na náhradu trov konania v celej výške. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd vydal nasledovný rozsudok: 1. Krajský súd Trenčín zrušuje rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10Cpr/47/2019-474 zo dňa 5.1.2023 čo do výrokov „Určuje sa, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení“, je neplatné“, a „Žalobcovi sa voči žalovanému 1/ priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.“ 2. Krajský súd v Trenčíne mení výrok rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10Cpr/47/2019-474 zo dňa 5.1.2023 o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému 2/ tak, že žalovaný 2/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania. 3. Žalovaný 2/ má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniam žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že všetky výroky rozsudku súdu prvej inštancie sú riadne odôvodnené, pričom odôvodnenie je zrozumiteľné, vnútorne logické a dáva stranám sporu presvedčivú odpoveď na všetky podstatné sporné otázky. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v žiadnom prípade nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho súdu, rešpektuje zákonné (skutkové a právne) požiadavky na odôvodnenie rozsudku, je plne v súlade s právnym názorom rozsudku odvolacieho súdu, nie je arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo súd prvej inštancie rozhodol tak, ako rozhodol. Pokiaľ žalovaný 1/ alebo žalovaný 2/ spoločne namietajú nezrozumiteľnosť rozsudku, tak túto námietku považuje v kontexte odôvodnenia rozsudku za neopodstatnenú. Súd prvej inštancie totiž podľa § 129 nevyzval žalobcu na prípadnú opravu alebo doplnenie žaloby, a to ani po vrátení veci na nové rozhodnutie odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sledoval predovšetkým záujem na vydaní spravodlivého rozhodnutia, ktoré by sa nepriečilo ústavným princípom ochrany slabšej strany, a ktoré zohľadňuje zmysel a účel pracovnoprávnej ochrany zamestnanca pred nezákonným skončením pracovného pomeru. Takéto odôvodnenie rozsudku považuje za ústavne konformné, zrozumiteľné a predovšetkým za spravodlivé, nakoľko rozsudok poskytuje žalobcovi ochranu pred nezákonným skončením pracovného pomeru, ktorej sa domáhal podanou žalobou. K odvolaniu žalovaného 1/ uviedol, že žalovaný 1/ vo svojom odvolaní uvádza všeobecné tvrdenia týkajúce sa „zásad právnej istoty“ a „procesu tvorby súdneho rozhodnutia“, avšak bez toho, aby konkrétne poukázal na tie časti výroku alebo odôvodnenia rozsudku, ktoré považuje za nesprávne. Žalovaný 1/ vo svojom odvolaní uvádza, cit.: „Hoci sa už ako žalovaný 1/ nepovažuje za stranu sporu, odvolanie podáva z dôvodu, že súd prvej inštancie s ním naďalej konal, bez ohľadu na rozhodnutie odvolacieho súdu vyslovené rozhodnutím zo dňa 9. augusta 2022 č. k. 5Copr/4/2021-443.“ Ako súd prvej inštancie, tak ani žalobca nevidí dôvod, prečo by žalovaný 1/ nemal byť po nadobudnutí právoplatnosti prvého rozsudku (v časti výroku č. II.) naďalej stranou v konaní.

Samotné rozhodnutie o náhrade trov konania, na ktoré v tejto súvislosti poukazujú obaja žalovaní, nie je rozhodnutím vo veci samej a nezbavuje žalovaného 1/ postavenia strany v konaní, osobitne v prípade, ak zo záhlavia, obsahu a zmyslu samotnej žaloby vyplýva, že žaloba smeruje voči žalovanému 1/ aj v časti neplatnosti II. výpovede. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že žaloba smerovala najmä voči žalovanému 1/ tak v časti neplatnosti I. výpovede, ako aj v časti II. výpovede, čo v konečnom dôsledku vyplýva jednak s obsahu samotnej žaloby, oznámení o trvaní na ďalšom zamestnávaní (ktoré žalobca adresoval predovšetkým žalovanému 1/) a v neposlednom rade z vyjadrení samotného žalobcu na jednotlivých pojednávaniach. Žalobca sa podanou žalobou domáhal neplatnosti I. výpovede, ako aj II. výpovede, nakoľko je presvedčený, že oboma výpoveďami mal byť neplatne skončený pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným 1/ ako jeho zamestnávateľom. Skutočnosť, že žalobca napádal neplatnosť I. výpovede, ako aj II. výpovede (ktorými mal byť skončený pracovný pomer medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným 1/ ako zamestnávateľom), nebola medzi stranami sporná. Žalobca v žalobe označil žalovaného 2/ výlučne z dôvodu zachovania právnej istoty, nakoľko v čase podania žaloby (pred uplynutím lehoty podľa § 77 ZP) bol žalovaný 2/ jediným subjektom, ktorý tvrdil, že I. výpoveď je platná. A. M. N. ako štatutár žalovaného 1/ (zamestnávateľ žalobcu) totiž vo svojom stanovisku zo dňa 23.08.2019, adresovanému právnenému zástupcovi žalobcu uviedla, cit.: „Výpoveď, ktorá bola Vášmu klientovi doručená zo strany obce dňa 4.6.2019, je zo strany zamestnávateľa vnímaná ako nedorozumenie, resp. pochybenie obce.“ ako aj, cit.: „Vášmu klientovi sa zároveň ospravedľujeme za stanovisko zamestnávateľa, ktoré Vám bolo odoslané listom OS5/6/2019/54-003 zo dňa 12.08.2019 a podpísané H. L. H., ktorá bola v danom čase poverená vedením školy až do doby úspešného výberového konania. Od tohto stanoviska týmto odstupujeme a nahrádzame ho stanoviskom, ktoré Vám prostredníctvom tohto listu predkladáme.“ Naproti tomu však žalovaný 2/ vo svojom liste zo dňa 7.8.2019 adresovanému právnenému zástupcovi žalobcu uviedol, cit.: „týmto potvrdzujem prijatie Vášho oznámenia a zároveň Vám oznamujem, že v plnom rozsahu trvám na podanej výpovedi M. C. A. B. C., A., označenej ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení zo dňa 21.5.2019.“ Žalobca si teda z hľadiska právnej istoty nemohol dovoliť neoznačiť v žalobe aj žalovaného 2/, ktorý v rozpore s vyhlásením žalovaného 1/ považoval I. výpoveď za platnú. Na túto skutočnosť poukazoval žalobca už v samotnej žalobe. Interpretácia žalovaného 1/, podľa ktorej sa žalobca voči žalovanému 1/ domáhal len neplatnosti II. výpovede, je nesprávna a z hľadiska preukázania akéhokoľvek odvolacieho dôvodu nemôže obstáť. Dôvodom je okrem iného aj skutočnosť, že tak pri I. výpovedi, ako aj pri II. výpovedi, žalobca adresoval oznámenie podľa § 79 od. 1 ZP (že trvá na ďalšom zamestnávaní) predovšetkým žalovanému 1/ ako svojmu zamestnávateľovi. Pri I. výpovedi toto oznámenie z opatrnosti adresoval aj žalovanému 2/ z dôvodov, ktoré sú uvedené vyššie. Tieto oznámenia žalobcu spolu s doručenkami boli prílohou podanej žaloby. Taktiež v záhlaví žaloby je ako zamestnávateľ žalobcu identifikovaný práve žalovaný 1/. K odvolaniu žalovaného 2/ poukázal na § 359 CSP, pričom, ak odvolanie podal žalovaný 2/ ako sporová strana, je na mieste, aby odvolací súd skúmal, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jeho neprospech. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je totiž existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím, pričom ujmu je potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska. V danej veci žalovaný 2/ však v odvolaní uviedol, že odvolanie podáva proti výroku: „o určení, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení“, je neplatné a o nepriznaní náhrad trov konania žalovanému 2/.“ Preto má za to, že u žalovaného absentuje subjektívna prípustnosť odvolania, pretože žaloba voči žalovanému 2/ bola v celom rozsahu zamietnutá, a teda výrokom č. II. rozsudku žalovanému 2/ nemohla byť spôsobená ujma. Žalobca sa preto domnieva, že odvolací súd by z uvedeného dôvodu odvolanie žalovaného 2/ mal podľa § 386 písm. b) CSP odmietnuť, ako odvolanie podané stranou, v neprospech ktorej nebolo rozhodnutie vydané. Žalovaný 2/ zhodne so žalovaným 1/ účelovo poukazuje na to, že vec mala byť vo vzťahu k žalovanému 1/ právoplatne skončená, čoho dôkazom je údajne priznanie trov konania zo strany odvolacieho súdu. Nie je pravdou, že odvolací súd zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie iba v časti „vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 2/“, ako to účelovo vytrhol z kontextu žalovaný vo svojom odvolaní. Rozsudok odvolacieho súdu vo výrokovej časti nikde neuvádza, že súd prvej inštancie má ďalej konať a meritórne rozhodnúť len vo vzťahu k žalovanému 2/, ako sa to snaží interpretovať žalovaný 2/. Žalobca v neposlednom rade považuje za správny aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd nepriznal žalovanému 2/ náhradu trov konania. Takéto rozhodnutie je napriek zamietnutiu žaloby voči žalovanému 2/ správne a v rámci rozhodovacej praxe nie je vôbec ojedinelé. Súd môže v zmysle § 257 CSP rozhodnúť o nepriznaní náhrady trov konania v prípade existencie dôvodov

hodné osobitného zreteľa. Tieto dôvody súd prvej inštancie správne pomenoval v ods. 59 rozsudku. Bol to práve žalovaný 2/, ktorý spôsobil neplatnosť I. výpovede a trval na jej platnosti, pričom prípadné priznanie náhrady trov konania by napriek pomyslenému úspechu žalovaného 2/ bolo nutné považovať za rozporné s dobrými mravmi. V súvislosti s podanými odvolaniami poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutia ÚS SR spis. zn.: II. ÚS 59/05, IV. ÚS 115/03, I. ÚS 33/2011). Na základe vyššie uvedených skutočností, vykonaných dôkazov a citovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správne, a zároveň aby žalovaného 1/ a žalovaného 2/ spoločne a nerozdielne zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100 %.

15. Skôr, ako odvolací súd pristúpil k preskúmaniu veci v dôsledku podaných odvolaní žalovanými 1/ a 2/, zisťoval, či odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, subjektmi, ktorí sú na podanie odvolania oprávnení, ako aj to, či smerujú proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon takýto opravný prostriedok pripúšťa.

16. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

17. Uvedené ustanovenie rieši problematiku aktívnej procesnej legitímácie, teda ktoré subjekty sú oprávnené uplatniť odvolanie. Ide o subjektívnu podmienku predpísanú Civilným sporovým poriadkom, ktorá musí byť splnená na to, aby odvolanie mohlo byť prejednané odvolacím súdom. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Stranou v civilnom sporovom konaní sa rozumie žalobca a žalovaný. Odvolanie teda môže podať tá procesná strana, ktorej rozhodnutím súdu prvej inštancie nebolo celkom alebo sčasti vyhovené. Na strane žalobcu alebo žalovaného však môže vystupovať viacero subjektov. Pri oboch druhoch spoločenstva - samostatnom aj nerozlučnom - môže každý zo subjektov podať odvolanie. Samostatné spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý spoločník koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne. Každý zo samostatných spoločníkov teda podáva odvolanie len proti výroku, ktorý sa ho týka, a napadnutý výrok rozhodnutia nenadobudne právoplatnosť len voči tomuto subjektu.

18. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

19. Z podaného odvolania žalovaného 2/ vyplýva, že odvolanie podáva proti výroku: „o určení, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako „Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení“, je neplatné, proti výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ a proti výroku o nepriznaní náhrad trov konania žalovanému 2/.“ Odvolací súd má za to, že u žalovaného 2/ v časti odvolania proti výroku, ktorým súd určil neplatnosť výpovede vo vzťahu k žalovanému 1/, keďže žalobu voči žalovanému 2/ v celom rozsahu zamietol, absentuje subjektívna prípustnosť odvolania, pretože žaloba voči žalovanému 2/ bola v celom rozsahu zamietnutá, a teda týmto výrokom rozsudku žalovanému 2/ nemohla byť spôsobená ujma, rovnako ani výrokom o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/. Preto v tejto časti bolo odvolanie podané stranou, v neprospech ktorej nebolo rozhodnutie vydané.

20. Na základe uvedených skutočností, odvolací súd podľa ust. § 386 písm. b) CSP odvolanie žalovaného 2/ proti výroku, ktorým súd prvej inštancie určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a proti výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

21. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovaného 1/ a odvolaním žalovaného 2/ proti výroku o náhrade trov konania, ktorým mu súd prvej inštancie náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63

ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné a vo výrokoch o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu voči žalovanému 2/ zamietol, odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

23. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP.

24. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke sčasti správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď určil, že skončenie pracovného pomeru listom zo strany žalovaného 2/ zo dňa 21.5.2019, označeným ako "Skončenie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v platnom znení", je neplatné.

25. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v rozhodnutí č. k. 5Copr/4/2021-443 zo dňa 9. augusta 2022, opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia, tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i sčasti správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že po vrátení veci odvolacím súdom, súd prvej inštancie správne na nariadenom pojednávaní ustálil okruh účastníkov v spore, pričom žalobca na nariadenom pojednávaní dňa 13.12.2022 jasne uviedol, že žaloba smeruje v prvom rade proti škole ako zamestnávateľovi. To, že v petite 1/ je uvedený žalovaný 2/, neznamená, že vo vzťahu k tomuto petitu žaloba smeruje len voči tomuto subjektu. V tomto prípade ide o definíciu autora a nie označenie strany v spore, ktorá má vystupovať v konaní. Akceptujúc zásadu, že žalobca je pánom sporu, a teda on určuje a zodpovedá za to, kto má vystupovať na strane žalovaných, súd prvej inštancie následne správne aj po rozhodnutí odvolacieho súdu konal so žalovaným 1/ ako so stranou v spore. Súd prvej inštancie správne ďalej konštatoval, že skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k druhej neskoršej výpovede, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol, že je neplatná, je zrejmé, že okruh účastníkov sa nemohol zmeniť tým smerom, že žalovaný 1/ ako zamestnávateľ žalobcu nebude stranou v spore, ak sa má naďalej riešiť individuálny pracovný spor v otázke prvej skoršej výpovede a žalobca v žalobe od samého začiatku označil ako žalovaného svojho zamestnávateľa. Rovnako správne vzal súd prvej inštancie do úvahy § 17 ods. 3 Zákonníka práce, nakoľko žalobca ako zamestnanec a slabšia strana v spore sa dostal do právnej neistoty konaním žalovaného 1/ a 2/. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že prvú výpoveď podpísal starosta žalovaného 2/, druhú riaditeľka žalovaného 1/. Žalobca na obidve výpovede reagoval listami a oznámil žalovaným 1/ a 2/, že trvá na ďalšom zamestnaní. Obe inštitúcie oznámili, že na svojich výpovediach trvajú a až neskôr žalovaný 1/ oznámil žalobcovi, že výpoveď žalovaného 2/ má považovať za omyl a od 19.08.2019 mu prideloval prácu. Toto všetko aj podľa odvolacieho súdu logicky spôsobilo, že žalobca zostal v právnej neistote a v žalobe označil za žalovaného jednak školu, ako aj obec, pričom právnou neistotu sám nevyvolal.

26. Na podklade vykonaného dokazovania súd prvej inštancie potom správne dospel k záveru, že žalobný návrh je dôvodný len vo vzťahu k žalovanému 1/. Žalobca ako zamestnanec, sa podanou žalobou voči žalovaným 1/ a 2/ vystupujúcim za zamestnávateľa domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce je neplatné najmä z dôvodu, že výpoveď z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny trpela formálnymi vadami v označení zamestnávateľa, odmieta, že by žalobca porušil pracovnú disciplínu. Riadiac sa názorom odvolacieho súdu a rešpektujúc súdnu prax vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod sp. zn.: 8Cdo/140/2019, súd prvej inštancie teda správne uzavrel, že na strane žalovaného 2/ absentuje vecná pasívna legitímácia, nakoľko žalovaný 2/ nie je zamestnávateľom žalobcu, a teda v individuálnom pracovnom spore nie je možné úspešne sa domáhať voči inému subjektu ako zamestnávateľovi platnosti alebo neplatnosti úkonov spojených s ukončením pracovného pomeru žalobcu ako zamestnanca žalovaného 1/.

27. Pri skúmaní výpovede zo dňa 21.05.2019 súd prvej inštancie správne konštatoval pochybenia starostu žalovaného 2/, ktorý výpoveď podpísal v mene zriaďovateľa. To jednak vyplýva z toho, že výpoveď je spísaná na hlavičkovom papieri obce, v texte sa uvádza, že "zriaďovateľ nie je ochotný trpieť Vaše opakované porušovanie pracovnej disciplíny" a výpoveď je podpísaná starostom obce s pečiatkou obce. Ak starosta mienil udeliť žalobcovi výpoveď, mal tak urobiť v mene žalovaného 1/ a nie v mene žalovaného 2/, teda výpoveď trpí formálnymi vadami, čo má za následok neplatnosť tohto úkonu a súd prvej inštancie správne v tejto časti žalobnému návrhu vyhovel. Súd prvej inštancie však vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí, nesprávne opätovne uzavrel, že výpoveď je neplatná i z dôvodu, že žalovaný si nespĺnil zákonnú povinnosť podľa § 63 ods. 6 Zákonníka práce, nakoľko odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí už vyslovil, že nespĺnenie tejto povinnosti nespôsobuje neplatnosť výpovede. Avšak táto skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, že výpoveď je neplatná, nakoľko ako už bolo konštatované vyššie, výpoveď bola podpísaná starostom v mene zriaďovateľa a nie v mene zamestnávateľa, teda výpoveď trpí formálnymi vadami, čo má za následok neplatnosť tohto úkonu.

28. Súd prvej inštancie rovnako správne rozhodol i o trovách konania vo vzťahu k žalovanému 1/, a to v súlade s § 255 ods. 1, v spojitosti s § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Vo vzťahu k žalovanému 2/ súd prvej inštancie zase správne postupoval podľa § 257 CSP, keď žalovanému 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, keď žalobcu vystavil do právnej neistoty svojím konaním tak, že postupoval v rozpore so zákonom, spôsobil neplatnosť právnych úkonov, čo nemôže byť žalobcovi ako zamestnancovi na ujmu. Do úvahy súd prvej inštancie správne vzal aj postoj žalovaného 1/, ktorý oznámil žalobcovi, že úkony žalovaného 2/ považuje za neplatné, pričom žalovaný 2/ zotrval na svojich podaniach a žalobcovi nezostalo nič iné, len sa svojich práv domáhať na súde.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav a v konečnom dôsledku i správne rozhodol, pričom dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými žalovanými v odvolaní, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovaných za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 1/ v rozsahu 100 % a voči žalovanému 2/ v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).